

WIADOMOŚCI BANKU POLSKIEGO

(Drukowane jako rękopis).

Rok III.

WARSZAWA, DNIA 30 PAŹDZIERNIKA 1926 R.

Nr. 20.

TREŚĆ:

Ruch służbowy	str. 157	Zwrot naprzód pobranych odsetek	str. 158
Nowa waluta belgijska	" 157	Zmiana przepisów o ryczałtowaniu opłat pocztowych	" 159
Wydawanie zaświadczeń o kursach walut	" 157	Sprawdzanie opłaty stemplowej na wekslach płatnych w Gdańsku	" 159
Stosowanie kursu dolara przy skupie i sprzedaży 6% państwowej pożyczki dolarowej na rachunek „Papiery procentowe własne”	" 158	Spis telefonów Banku Polskiego	" 159
Podpisywanie przez klienta wylosowanych obligacji 5% premijowej pożyczki dolarowej	" 158	Wymienialność banknotów w państwach europejskich	" 159
Aparaty do odkurzania	" 158	Zmiany w urzędowej stopie dyskontowej	" 161
		Bilans handlowy Polski — III kwartał 1926 r.	" 161
		Rozwój wkładów w instytucjach kredytowych	" 163
		Bilanse banków emisyjnych	" 164

Ruch służbowy.

Zwolnienie ze służby.

Tadeusz Rojewski z Oddziału w Rybniku, Władysław Zajac z Oddziału w Bielsku i Leon Turowski z Centralnej Księgowości.

Emerytowanie.

Franciszek Bogucki, Dyrektor Oddziału w Nowym Sączu.

Zmarli.

Antoni Cichocki z Oddziału w Płocku.

Nowa waluta belgijska.

(Dział XII Spisu Okólników).

Dekretem z dnia 25 października 1926 r. wprowadził rząd belgijski nową jednostkę walutową „belga”. Jeden belg, równy dotychczasowym 5 frankom belgijskim, zawiera 0.209211 gramów czystego złota, czyli 100 belgów równe są 72.062 frankom złotym.

Dotychczasowe bilety Belgijskiego Banku Narodowego pozostają nadal środkiem płatniczym w stosunku 5 franków za 1 belga; skup franków belgijskich w banknotach i czekach nie podlega — aż do odwołania — żadnym ograniczeniom.

Od dnia 2 listopada 1926 r. giełda pieniężna w Warszawie — podobnie jak giełdy zagraniczne — będzie notowała wypłaty na Belgję za 100 belgów, jednakże w depeszach kursowych Wydziału Zagranicznego będzie narazie jeszcze nadal podawany kurs wypłaty na Belgję za 100 franków belgijskich. O zmianie podawanego kursu oraz sposobu księgowania waluty belgijskiej otrzymają Oddziały oddzielne zawiadomienie.

Wydawanie zaświadczeń o kursach walut.

(Dział XII Spisu Okólników).

W artykule p. t. „Niewydawanie zaświadczeń o kursach walut”, zamieszczonym w Wiadomościach Banku Polskiego Nr. 12 z dnia 30 czerwca 1926 r., str. 95, zakazano Oddziałom wydawać osobom prywatnym lub władzom sądowym zaświadczenia o kursach walut obcych za czas ubiegły. Ponieważ wskutek zwracania się klientów do Wydziału Zagranicznego następuje kilkudniowa zwłoka w otrzymaniu odpowiedzi, powodowana przesyłaniem korespondencji, zmienia się powyższe postanowienie o tyle, że odtąd należy załatwiać interesantów we własnym zakresie, a do wymienionego Wydziału kierować ich tylko w tych wypadkach, kiedy Oddział z braku odpowiednich materiałów nie może podać żądanych kursów.

Stosowanie kursu dolara przy skupie i sprzedaży 6% państwowej pożyczki dolarowej na rachunek „Papiery procentowe własne”.

(Dział IX Spisu Okólników).

Wobec niejednolitego stosowania przez Oddziały kursu dolara przy transakcjach 6% pożyczką dolarową z 1920 r. wyjaśnia się, że zarówno przy skupie jak i sprzedaży należy dla obliczenia wartości tych obligacji oraz bieżącego kuponu stosować ostatni kurs transakcyjny czeku na New York, notowany w tej cedule urzędowej giełdy pieniężnej w Warszawie, na podstawie której Oddział dokonywa transakcji. W okresie jednak silniejszych wahań kursowych winny Oddziały wstrzymać się od dokonywania transakcji wymienioną pożyczką.

Powyższe nie odnosi się do płatnych kuponów 6% pożyczki dolarowej, które Oddziały mają obliczać nadal według drugiego depeszowanego kursu dolara Stanów Zjednoczonych, zgodnie z Okólnikiem Nr. 30 z dnia 17 czerwca 1926 r.

Podpisywanie przez klienta wylosowanych obligacji 5% premjowej pożyczki dolarowej.

(Dział VII Spisu Okólników).

W Oddziale Głównym zdarzył się wypadek przedstawienia dwóch wylosowanych obligacji 5% premjowej pożyczki dolarowej z temi samemi numerami, z których jeden był sfalszowany. Ponieważ obie obligacje były oryginalne a tylko numer na jednej był sfalszowany, trudno było następnie — po stwierdzeniu nadużycia — ustalić, który z klientów był posiadaczem obligacji z numerem niesfalszowanym, zwłaszcza wobec kategorycznego twierdzenia każdego z nich, że jest właścicielem obligacji z numerem oryginalnym. Ostateczne wyjaśnienie w tej sprawie wymagało dłuższego dochodzenia, które nie miałyby miejsca, gdyby na obligacjach były podpisy ich posiadaczy.

Ze względów zatem ostrożności oraz w celu zapobieżenia nieporozumieniu w podobnych wypadkach, zaleca się żądać od klientów umieszczania własnoręcznego podpisu na niezadrukowanym marginesie obligacji, przedstawionej do wypłaty wygranej premji.

Szczegół ten należy zanotować w Zarządzeniu Centralnej Księgowości Nr. 3 z dnia 5 kwietnia 1924 r., w którym podano sposób postępowania z wylosowanemi obligacjami 5% premjowej pożyczki dolarowej.

Aparaty do odkurzania.

(Dział I Spisu Okólników).

Wydział Administracyjny zaopatrzył w ostatnim kwartale część Oddziałów w odkurzacze elektryczne firmy „Elektrolux”. Nabywając aparaty te miał on na względzie nie tylko szybkie, ekonomiczne, a zarazem racjonalne i skuteczne czyszczenie mebli, dywanów, chodników, ale równocześnie także odkurzanie ścian, sufitów, szaf i półek z aktami i księgami w archiwum, w skarbcach i t. p., ażeby w ten sposób praca w lokalu bankowym mogła odbywać się w jaknajbardziej higienicznych warunkach.

Z tego powodu zaleca się Oddziałom, posiadającym wspomniane aparaty, ażeby używały ich jak najczęściej do wskazanego celu.

Zwrot naprzód pobranych odsetek.

(Dział I, IV i VI Spisu Okólników).

Zgodnie z Okólnikiem Nr. 51 z dnia 14 września 1926 r. obowiązane są Oddziały zwracać naprzód pobrane odsetki przy przedterminowej spłacie długu. Postanowienie to interpretowane jest przez część Oddziałów w ten sposób, że zwrot odsetek winien być skuteczniany dopiero na wyraźne żądanie klientów. Ponieważ takie pojmowanie tej kwestji sprzeczne jest z art. 66 Statutu, wyjaśnia się, że sam fakt przedterminowej spłaty wymaga bonifikaty odsetek naprzód pobranych niezależnie od tego, czy dłużnik upomina się o to lub nie, o ile przy zwrocie istnieją warunki, przewidziane w rzeczonym Okólniku.

Zmiana przepisów o ryczałtowaniu opłat pocztowych.

(Dział I Spisu Okólników).

Według dotychczasowych przepisów, zawartych w Okólniku Nr. 81 z dnia 29 września 1924 r. nie mogą Oddziały nadawać za opłatą ryczałtową:

- a) przesyłek listowych do władz i urzędów w tej samej miejscowości,
- b) przesyłek listowych, przeznaczonych do zagranicy.

Obecnie rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 września 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 100 z dnia 7 października 1926 r., poz. 579, oraz Dz. Urz. Gen. Dyr. P. i T. Nr. 36 z dnia 9 października 1926 r., poz. 90) zakaz ryczałtowania rozszerzono jeszcze na:

- c) polecane przesyłki listowe obciążone pobraniem oraz listy i kartki zleceniowe,
- d) czasopisma i wydawnictwa periodyczne, przesyłane według ulgowej taryfy dla czasopism.

Zmianę wyżej podaną należy odnotować w powołanym na wstępie Okólniku.

Sprawdzanie opłaty stemplowej na wekslach płatnych w Gdańsku.

(Dział IV Spisu Okólników).

W myśl Okólnika Nr. 38 z dnia 11 maja 1925 r. obowiązane są Oddziały przy dyskoncie weksli zagranicznych liczyć podawcy — oprócz normalnych odsetek dyskontowych — również opłatę stemplową według taryfy tego kraju, w którym weksel jest płatny (o ile uprzednie uiszczenie opłaty stemplowej nie jest uwidocznione na wekslu), przy czem w dołączonej do wspomnianego Okólnika tabeli podano wysokość tych opłat. Ponieważ na wekslach płatnych w Gdańsku nie zawsze jest przez Oddziały należycie kontrolowana prawidłowość opłaty stemplowej, zamieszczonej w rzeczonyj tabeli (zmiana w Wiadomościach Banku Polskiego Nr. 8 z dnia 30 kwietnia 1926 r., str. 61), przeto przypomina się obowiązek ten do ścisłego wykonywania.

Spis telefonów Banku Polskiego.

(Dział I Spisu Okólników).

Wydział Administracyjny przesłał wszystkim Oddziałom po kilka egzemplarzy nowego spisu telefonów Banku Polskiego. Ażeby spis ten był zawsze aktualny i odpowiadał rzeczywistemu stanowi, obowiązane są Oddziały zawiadamiać natychmiast rzeczony Wydział o każdej zmianie numerów telefonicznych, która ogłaszana będzie następnie w Wiadomościach Banku Polskiego.

Wymienialność banknotów w państwach europejskich.

Wszystkie banki emisyjne w Europie przed wojną były obowiązane wymieniać banknoty na kruszec: bądź tylko na złoto, bądź też na złoto i na srebro. W ten sposób była utrzymywana stałość kursów walut, które w takich warunkach mogły się wahać jedynie w granicach kosztów transportu złota (gold points). Wypadki wojenne były przyczyną poważnych zaburzeń walutowych i wszystkie banki europejskie zawiesiły wymienialność banknotów na kruszec. Obowiązek wymiany banknotów na złoto został dotychczas przywrócony ustawowo jedynie w Szwecji, w Anglii i w Holandji i to z pewnemi zmianami, czasem idącemi nawet dość daleko. Prócz tego do gold standardu faktycznie wróciła również i Szwajcaria.

W ostatnich latach w niektórych statutach banków emisyjnych wprowadzono przepisy, na mocy których bank jest obowiązany wymieniać banknoty stosownie do swego uznania na złoto lub na dewizy (Niemcy i Finlandja). Jestto ujęcie w pewne prawne normy silnie rozpowszechnionego obecnie systemu

polityki walutowej, zwanego gold exchange standard'em. Zbliżone do tego systemu przepisy zawierają ponadto statuty banków emisyjnych Czechosłowacji i Gdańska.

Szwecja jest pierwszym krajem w Europie, który po wojnie przywrócił wymienialność banknotów na złoto, a mianowicie ustawą z dnia 31 marca 1924 r. z dniem 1 kwietnia 1924 r. Bank jest obowiązany każdą sumę biletów bankowych wymieniać na złoto. Jednocześnie przywrócono wolny wywóz złota. Jednakże utrzymano w mocy zakaz przywozu złota. Importować złoto może jedynie i wyłącznie Sveriges Riksbank. W ten sposób Szwecja przywróciła u siebie klasyczny gold standard z tą jednakże zmianą bardzo zasadniczą, że wobec zakazu przywozu złota i zniesienia wolnego wybijania monet złotych górny punkt złoty nie istnieje i kurs waluty szwedzkiej teoretycznie może się podnosić do nieokreślonej granicy.

Anglia przywróciła gold standard z dniem 28 kwietnia 1925 r. Obieg monet złotych został uznany za niewskazany. Dlatego też do przedwojennych klasycznych zasad gold standardu wprowadzono dwie zasadnicze zmiany: 1) Bank jest obowiązany wymieniać banknoty wyłącznie na sztaby złote i to w ilości co najmniej 400 ounces troy (przeszło 12 kg). 2) żądać wybicia monet ze złota w mennicy państwowej może tylko Bank Angielski. W ten sposób wprowadzenie monet złotych do obiegu jest uzależnione od decyzji Banku Angielskiego.

Holandja powróciła do gold standardu z dniem 29 kwietnia 1925 r. Podobnie jak w latach 1903—1914 Bank jest obowiązany do wymiany banknotów na złoto tylko wtedy, jeżeli złoto będzie wywiezione zagranicę. Bank posiada prawo kontroli ładunków złota, wywożonych zagranicę i w ten sposób ma możność przestrzegania w praktyce, aby tezauryzacja złota nie zmniejszała jego rezerw kruszczowych.

Gdy jednakże w październiku i w listopadzie 1925 r. przywieziono z Anglii do Holandji złota na sumę około 50 miljn. florenów, Bank Holenderski zdecydował się odpowiednią sumę monet złotych puścić w obieg. Gubernator Banku Vissering w sprawozdaniu z działalności Banku za rok 1925/26 motywuje taką politykę chęcią stworzenia w kraju cichych rezerw kruszczowych, aby ich użyć dopiero w momentach krytycznych.

Polityka walutowa Banku Holenderskiego unika w praktyce wymiany banknotów na złoto w celach regulowania zobowiązań zagranicznych. W tym celu w okresie od 1 kwietnia 1924 r. do 31 marca 1925 r. wysłano do New-Yorku złota na sumę 78½ miljn. florenów, a w okresie czerwiec—sierpień 1925 r. wysłano do Londynu 65 miljn. florenów w złocie. Zapotrzebowanie na środki wypłat zagranicą Bank Holenderski pokrywa wobec tego nie złotem lecz czekami, stosuje więc w praktyce politykę gold exchange standardu.

Szwajcaria. W lipcu 1925 r. Dyrekcja Banku zdecydowała utrzymać kurs franka w granicach punktów złotych polityką gold exchange standardu. W kilka miesięcy później Bank rozpoczął wymieniać banknoty na złoto bez ustawowego obowiązku. Skoro zaś okazało się, że ludność Szwajcarii bynajmniej nie zdradza tendencji do tezauryzacji złota, zniesiono zakaz eksportu złota.

W ten sposób w Szwajcarii obecnie istnieje faktycznie gold standard. Szwajcaria niema narazie zamiaru stwarzać prawnego obowiązku wymiany banknotów na złoto. Szwajcarskie sfery finansowe uważają to za niewskazane głównie z tego względu, że interesy gospodarcze Szwajcarii wobec chwiejności lira oraz franka francuskiego mogłyby być narażone na szwank przy istnieniu obowiązku wymiany banknotów na złoto. Tak jak obecnie rzeczy stoją, Bank Narodowy w każdej chwili może przerwać wymianę banknotów na złoto, jeżeli będzie to uważał za potrzebne.

Niemcy. Bankgesetz z dnia 30 sierpnia 1924 r. w § 31 ustanawia dla Reichsbanku obowiązek wymiany banknotów stosownie do uznania Banku na: 1) monety złote niemieckie, 2) sztaby złote lub 3) чеки i wypłaty w zagranicznych walutach. Wymiana na kruszec winna nastąpić według parytetu, wymiana na waluty obce według kursu, znajdującego się w granicach punktów złotych.

Jestto więc ustawowy gold exchange standard.

Finlandja. Statut Banku z dnia 21 grudnia 1925 r. wkłada na Bank obowiązek wymiany banknotów stosownie do wyboru Banku albo na monety złote finlandzkie, albo na sztaby złote, albo też na чеки, płatne w obcych walutach, których kurs odbiega od parytetu najwyżej o 1%.

Przepisy te, wzorowane na przepisach Reichsbanku z 1924 r., wprowadziły w Finlandji ustawowy gold exchange standard.

Czechosłowacja. § 41 ustawy o utworzeniu banku emisyjnego w redakcji z dnia 23 kwietnia 1925 r. wkłada na Bank obowiązek utrzymania kursu korony czeskosłowackiej na poziomie z dwóch ostatnich

lat w stosunku do pełnowartościowych walut złotych. W motywach do projektu rządowego określono ten poziom na 2,90 — 3,03 dolarów za 100 koron czeskosłowackich. Ponieważ Bank nie jest obowiązany do wymiany banknotów na złoto, więc przepis ten w rezultacie wprowadza w Czechosłowacji system bardzo zbliżony do gold exchange standardu. Różnica polega tylko na tem, że granice wahań kursu korony są większe, niż w systemie gold exchange standardu, który za takie granice uważa punkty złote.

Gdańsk. Na zasadzie statutu z dnia 20 listopada 1923 r. Bank Gdański jest obowiązany wymieniać banknoty i monety zdawkowe gdańskie w sumie nie niższej od 1000 guldenów na czeki na Londyn po kursie nie wyższym od 25,21 guldenów za 1 £.

W oddziale londyńskim Bank jest obowiązany dostarczać czeki na Gdańsk wzamian za banknoty angielskie po kursie nie niższym niż £ 1, 0s, 1d za 25 guldenów (24,89 guldenów za 1 £) również w wysokości conajmniej 1000 guldenów.

Austria, Węgry, Litwa, Łotwa i Estonia utrzymują swoją walutę na niezmiennym poziomie za pomocą operacyj walutowych bez obowiązku wymiany banknotów. Jestto faktyczny gold exchange standard.

Zmiany w urzędowej stopie dyskontowej,

które zgodnie z Okólnikiem Nr. 14 z dnia 19. II. 1925 r. należy odnotować w „Wiadomościach Banku Polskiego“ z dnia 30 września 1926 r. str. 143:

Czechosłowacja z 6% na 5½% od dn. 26. X. 1926 r.
Norwegia z 5% na 4½% od dn. 27. X. 1926 r.

BILANS HANDLOWY POLSKI

III kwartał 1926 r.

W trzecim kwartale roku bieżącego bilans handlowy Polski kształtował się znacznie korzystniej, niż w kwartale drugim, głównie dzięki wzmożonemu eksportowi węgla z powodu strajku angielskiego. Eksport innych surowców i wyrobów przemysłowych również wykazał wzrost zwłaszcza w dziedzinie przetworów naftowych oraz metali z wyjątkiem cynku. Wzrost eksportu tkanin miał charakter sezonowy. Spadł jednak wywóz artykułów spożywczych również ze względów sezonowych.

W związku ze wzrostem produkcji zwiększył się w stopniu bardzo poważnym import, osiągając wysokość niespotykaną w ciągu całego roku. Wzrost przywozu należy przypisać przede wszystkim ożywieniu w przemyśle włókienniczym, co pociągnęło za sobą silnie wzmożony przywóz bawełny i wełny w sierpniu i we wrześniu. Ma to charakter sezonowy podobnie jak silny import bawełny w marcu r. b.

W milionach złotych w złocie.

Miesiąc	O G Ó Ł E M			Artykuły spożywcze i zwierzęta			Surowce i wyroby przemysłowe		
	przywóz	wywóz	saldo	przywóz	wywóz	saldo	przywóz	wywóz	saldo
I	47,0	109,3	+ 62,6	11,5	53,3	+ 41,8	35,5	56,0	+ 20,5
II	47,6	90,7	+ 43,1	11,8	29,9	+ 18,1	35,8	60,8	+ 25,0
III	73,4	88,2	+ 14,8	16,1	30,0	+ 13,9	57,3	58,2	+ 0,9
IV	68,3	93,8	+ 25,5	11,3	39,7	+ 28,4	57,0	54,1	— 2,9
V	52,3	89,3	+ 37,0	8,6	35,4	+ 26,8	43,7	53,9	+ 10,2
VI	63,5	102,9	+ 39,4	9,7	37,7	+ 28,0	53,8	65,2	+ 11,4
VII	65,9	121,0	+ 55,1	10,7	35,9	+ 25,2	55,2	85,1	+ 29,9
VIII	92,1	128,6	+ 36,5	12,1	31,0	+ 19,9	80,0	97,6	+ 17,6
IX	85,4	114,8	+ 29,4	11,9	31,0	+ 19,1	73,5	83,8	+ 10,3

W milionach złotych w złocie.

WYSZCZEGÓLNIENIE	1925				1926		
	I	II	III	IV	I	II	III
Przywóz ogółem	509,9	538,2	358,5	184,3	168,0	184,1	243,4
<i>Artykuły spożywcze i zwierzęta</i>	<i>131,9</i>	<i>174,9</i>	<i>114,4</i>	<i>40,1</i>	<i>39,4</i>	<i>29,6</i>	<i>34,7</i>
Zboże i mąka	52,1	115,4	70,8	1,7	3,4	3,8	6,1
Owoce	11,6	9,4	1,3	3,6	3,3	2,7	0,7
Herbata, kawa, kakao	9,6	10,1	9,6	6,3	7,9	7,1	7,7
Ryby, śledzie i raki	16,1	5,6	6,1	4,2	6,7	2,1	4,7
Tytoń i wyroby tytoniowe	19,9	10,2	9,8	8,8	9,0	5,2	5,7
Różne spożywcze	22,6	24,2	16,8	15,5	9,1	8,7	9,8
<i>Surowce i wyroby przemysłowe</i>	<i>378,0</i>	<i>363,3</i>	<i>244,1</i>	<i>144,2</i>	<i>128,6</i>	<i>154,5</i>	<i>208,7</i>
Metale i wyroby metalowe	27,3	30,2	17,5	10,0	8,5	7,9	12,4
Maszyny i aparaty	28,0	30,8	22,6	14,5	10,5	11,1	13,8
Instrumenty, przyrządy etc.	28,0	38,5	26,3	14,9	11,4	13,3	14,6
Bawełna, wełna i przędza	108,5	84,9	64,0	36,8	40,0	50,8	71,7
Tkaniny wełniane i bawełniane	27,9	31,5	14,4	4,2	3,3	4,9	4,7
Inne surowce i wyroby włókniste	16,6	19,6	11,5	10,8	6,9	7,4	10,1
Odzież i konfekcja	27,9	21,1	7,3	5,5	3,0	4,5	4,1
Skóry i futra	18,3	21,4	18,7	9,2	5,8	8,6	18,1
Obuwie skórzane	10,4	11,9	3,9	3,2	1,0	1,1	0,7
Chemikalja	37,7	24,8	25,0	12,6	18,4	22,8	26,2
Różne	47,4	48,6	32,9	22,5	19,6	22,3	32,3
Wywóz ogółem	331,0	299,2	284,1	343,4	288,2	286,0	364,4
<i>Artykuły spożywcze i zwierzęta</i>	<i>106,3</i>	<i>71,2</i>	<i>83,8</i>	<i>153,4</i>	<i>113,2</i>	<i>112,8</i>	<i>97,9</i>
Zboże i mąka	6,4	1,4	31,8	55,4	30,7	26,3	31,2
Cukier	31,8	12,0	3,2	28,5	23,8	18,2	7,5
Jaja	6,5	15,4	11,6	12,4	11,9	30,1	19,0
Mięso	28,2	13,6	2,5	5,5	9,9	10,3	6,7
Zwierzęta	21,3	23,1	24,6	31,1	23,9	14,7	14,5
Różne spożywcze	12,1	5,7	10,1	20,5	13,0	13,2	19,0
<i>Surowce i wyroby przemysłowe</i>	<i>224,7</i>	<i>228,0</i>	<i>200,3</i>	<i>190,0</i>	<i>175,0</i>	<i>173,2</i>	<i>266,5</i>
Drzewo	51,5	70,7	62,7	43,3	45,6	51,9	55,2
Węgiel	42,0	42,1	27,6	34,1	31,0	37,8	106,3
Nafta	17,5	17,0	15,7	17,0	16,3	17,0	23,4
Cynk i wyroby z cynku	18,2	25,9	18,3	19,8	23,6	22,6	22,9
Inne metale i wyroby	15,6	21,1	7,9	10,5	8,3	8,0	13,8
Tkaniny wełniane i bawełniane	13,8	10,6	25,3	16,5	7,9	6,1	10,5
Inne surowce i wyroby włókniste	24,2	15,3	15,3	19,9	16,9	9,9	11,6
Różne	41,9	25,3	27,5	28,9	25,4	19,9	22,8
Saldo	-178,9	-239,0	-74,4	+159,1	+120,2	+101,9	+121,0

ROZWÓJ WKŁADÓW W INSTYTUCJACH KREDYTOWYCH.

(W tysiącach złotych).

	31. VII. 25.	31. I. 26.	28. II. 26.	31. III. 26.	30. IV. 26.	31. V. 26.	30. VI. 26.	31. VII. 26.	31. VIII. 26.	30. IX. 26.
Bank Polski										
pryw. rach. żyrowe	63.273	67.059	58.493	42.324	53.334	34.334	53.410	64.660	74.804	97.880
Bank Gospodarstwa Krajowego										
wkłady wszelkich typów łącznie	131.509	244.945	252.144	261.777	261.143	346.238	347.513	377.275	389.914	419.496
w tem:										
wkłady rządowe, samorządowe										
i inst. użyt. publ.	104.372	193.424	199.091	203.849	213.529	268.945	271.905	289.607	299.357	320.656
Pocztowa Kasa Oszczędności										
a) wkłady oszczędnościowe. . .	15.877	14.498	16.377	17.601	16.935	14.853	15.844	17.518	19.023	20.449
b) rachunki czekowe.	42.111	51.806	48.193	46.301	48.577	49.996	57.455	50.796	60.481	74.027
Banki akcyjne (w r. 1925 — 37 w r. 1926 — 30)										
wkłady wszelkich typów	305.854	201.494	212.320	218.454	221.586	214.073	218.811	240.238	263.343 ¹⁾	.
Kasy oszczędności komunalne (51) (od 30. VI. 26 r. — 110)										
wkłady	18.154	21.675	23.522	25.417	25.063	28.003	37.505	40.587	43.148	.

¹⁾ Z powodu braku danych, dla 2 banków wzięto stan wkładów z końca lipca 1926 r.

BILANSE BANKÓW EMISYJNYCH.

(W milionach jednostek monetarnych).

BANKI	Poliska	Różnica z bilans. z d. 20/VIII	St. Zjedn.	Różnica z bilans. z d. 6/VIII	Anglia	Różnica z bilans. z d. 12/VIII	Niemcy	Różnica z bilans. z d. 14/VIII	Francja	Różnica z bilans. z d. 12/VIII	Belgia	Różnica z bilans. z d. 30/IX	Włochy ¹⁾	Różnica z bilans. z d. 30/VI	Holandja	Różnica z bilans. z d. 16/VIII	Szwajcaria	Różnica z bilans. z d. 14/VIII
	Złoty		§		£		M.		Fr. fr.		Fr. belg.		Lirów		Guld.		Fr. szw.	
Złoto	136	+ 1	2.807	— 30	153	—	1.653	+ 161	5.549 ¹⁾	—	273	—	1.137	+ 243	419	— 1	437	+ 17
Waluty i dewizy	103	+ 20	—	—	—	—	446	+ 40	76	— 503	30	—	708	+ 53	194	— 21	19	+ 8
Dyskonto	318	+ 14	717	+ 169	71	— 1	1.293	+ 185	5.024	— 956	1.640	+ 53	6.012	+ 39	88	+ 36	312	+ 19
Obieg	553	+ 41	1.716	+ 37	139	— 2	2.972	+ 111	55.432	— 839	9.521	+ 413	17.973	+ 3.874	841	+ 25	778	+ 25
Obce fundusze.	130	+ 34	2.330	+ 61	104	— 8	738	+ 35	2.948	— 499	344	+ 29	2.200	+ 343	38	— 17	106	+ 14
Stopa dyskont.	10%		4%		5%		6%		7 1/2%	+ 1 1/2%	7%		7%		3 1/2%		3 1/2%	
Kred. na rzecz Państwa	50	—	—	—	11	—	—	—	35.300	— 1.000	373	— 65	6.729	+ 1.489	1	—	—	—
Pap. państwow.	—	—	302	— 68	36	— 1	—	—	5.488	+ 72	480	—	—	—	—	—	—	—
Data bilansu .	20/X		1/X		14/X		15/X		14/X		14/X		10/IX		18/X		15/X	
BANKI	Szwecja	Różnica z bilans. z d. 7/VIII	Dania	Różnica z bilans. z d. 31/VIII	Norwegia	Różnica z bilans. z d. 16/VIII	Austria	Różnica z bilans. z d. 15/VIII	Węgry	Różnica z bilans. z d. 15/VIII	Czechosłowacja	Różnica z bilans. z d. 15/VIII	Jugosławia	Różnica z bilans. z d. 15/VIII	Finlandja	Różnica z bilans. z d. 7/VIII	Łotwa	Różnica z bilans. z d. 11/VIII
	Kor. szw.		Kor. d.		Kor. nor.		Szyl.		Pengö		Kor. cz.		Dyn.		M. fin.		Latów	
Złoto	226	— 2	209	—	147	—	47	+ 7	169	+ 1	1.027	— 7	82	+ 1	329	— 1	24	—
Waluty i dewizy	137	+ 11	44	+ 5	67	— 6	477	— 10	87	+ 14	1.551	+ 240	320	+ 27	1.052	+ 153	33	— 3
Dyskonto	284	+ 48	87	+ 2	422	+ 85	86	+ 16	171	+ 19	131	+ 10	1.285	+ 115	439	+ 5	70	+ 3
Obieg	553	+ 76	377	— 12	323	— 10	818	+ 7	416	+ 17	7.003	+ 286	5.719	+ 272	1.346	+ 52	31	+ 1
Obce fundusze.	69	— 13	22	— 4	259	+ 87	82	— 6	11	— 1	1.329	+ 155	628	+ 140	101	+ 61	56	—
Stopa dyskont.	4 1/2%		5%		5%	— 1/2%	7%		6%		6%		6%		7 1/2%		7%	— 1
Kred. na rzecz Państwa	—	—	—	—	—	—	178	— 2	150	— 2	5.516	— 34	2.000	—	24	—	—	—
Pap. państwow.	46	— 1	—	—	28	+ 5	—	—	—	—	—	—	966	—	130	— 107	—	—
Data bilansu .	5/X		30/IX		15/X		20/X		15/X		15/X		30/IX		8/X		20/X	

¹⁾ Nie licząc złota, pochodzącego ze skupu monet (dokonywanego obecnie w związku z reformą Banku Francuskiego), które w bilansie tego Banku uwzględnione jest w pozycji: „złoto, srebro i dewizy zakupione w myśl ustawy z dnia 7-go sierpnia 1926 r.”. Pozycja ta na 14. X r. b. wynosiła 488 mil. fr.
²⁾ Wzrost rezerw i emisji biletów Banca d'Italia spowodowany jest przekazaniem temu Bankowi rezerw i biletów południowych banków emisyjnych: Banco di Napoli i Banco di Sicilia w związku z unifikacją banków biletowych w Italji.